

Поліщук Юлія Андріївна

*аспірант Харківського регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління
при Президентові України
ORCID: 0000-0001-6362-9445
e-mail: milayajulia29@ukr.net*

КОНЦЕПЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ “ЗЕЛЕНОЇ” ЕКОНОМІКИ: ЕВОЛЮЦІЯ, СУТНІСТЬ, ЦІЛІ ТА ПРИНЦИПИ

Досліджено сутнісні теорії розвитку “зеленої” економіки, які обумовлені неможливістю задоволення нескінченно зростаючих потреб людства в умовах обмеженості ресурсів. Запропоновано визначення терміна “зелена економіка” та виконано порівняльну характеристику концепції “зеленої” економіки, визначено її цілі та принципи. Акцентовано увагу, що модель “зеленої” економіки нормалізує взаємодію людської діяльності і природи. Узагальнюючи існуючі підходи до формування концепції “зеленої” економіки, виокремлено її головні напрямки: екологічний, економічний і соціальний.

Ключові слова: “зелена” економіка; державна політика; вичерпність природних ресурсів; зміна клімату; стале зростання; сталий розвиток; розумне зростання; інклюзивне зростання.

Постановка проблеми. Концепції економічного розвитку початку III тисячоліття більшою мірою себе вичерпали і вимагають невідкладної ревізії та оновлення. Сучасний економічний розвиток нашої цивілізації має негативні “побічні наслідки”, які є певною ціною зростання добробуту людей. З-поміж них доцільно виділити два головні вектори: по-перше, нераціональне використання обмежених планетарних ресурсів; по-друге, збільшення кількості відходів. Ці два вектори є характерними і для розвитку України, тому впровадження державної політики “зеленої” економіки дасть змогу зберегти досягнення цілей сталого розвитку на XXI ст.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні аспекти концепції “зеленої економіки” досліджують такі вчені: М. Бублик, Т. Галушкіна, С. Іванюта, О. Чмир, К. Яковенко, Ю. Ярмоленко та інші. У своїх працях провідні вчені, аналізуючи досвід сучасних глобалізаційних процесів, активно шукають нові концептуальні моделі подальшого цивілізаційного розвитку.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Концепція “зеленої” економіки на сьогодні активно обговорюється і на рівні міжнародних організацій, національних урядів, і в колі науковців. Попри це, на нашу думку, в Україні недостатньою мірою досліджуються особливості функціонування “зеленої” економіки. Тому постає необхідність систематизації наукових та практичних знань щодо нового курсу формування та реалізації

державної політики “зеленої” економіки та визначення основних понять “зеленої” економіки для України.

Мета статті – узагальнити основні концепції розвитку “зеленої” економіки як об’єкт державної політики, розкрити сутність, цілі та принципи “зеленої” економіки.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні концепція “зеленої” економіки визначається як національна стратегія соціально-економічного розвитку. В умовах збільшення обсягу виробництва та, водночас, зменшення природного потенціалу, актуальною є проблема ефективного використання природних ресурсів. Особливої уваги при цьому заслуговують аналіз соціально-економічних відносин у процесах формування “зеленої” економіки.

“Зелена” економіка:

– належить до такого напрямку економічної науки, який зосереджений на розробці підходу та сприяє гармонійній економічній взаємодії між людиною та природою;

– оптимізує процеси взаємодії соціуму з природою та забезпечує вищий рівень соціальної справедливості;

– належить до екологічної економіки, але відрізняється від неї переважанням прикладних аспектів досягнення цілей соціально-економічного розвитку, що є цілісним підходом, до якого належить політична пропаганда стійких рішень.

На конференції Організації Об’єднаних Націй (далі – ООН) із навколишнього середовища та розвитку, яка була проведена у 1992 р., сформовано Концепцію сталого розвитку. Ця концепція передбачає, що соціально-економічний розвиток повинен бути таким, який зберігає та розширює можливість розвитку людства на сучасному етапі, при цьому не нашкодивши майбутнім поколінням. Ефективним механізмом забезпечення сталого розвитку на сучасному етапі є “зелена” економіка. “Зелена” економіка (“green” есопому) – це економіка, що підтримує гармонійну взаємодію між людьми та природою, намагаючись задовольнити потреби обох одночасно [1]. Цей напрям економічної науки висуває концепцію створення вартості на основі екологічної якості та безпеки, що протиставляється класичній концепції економіки створення вартості шляхом накопичення матеріальних речей та грошей.

У 1992 р. у Ріо-де-Жанейро представники урядів зі 179 країн світу, зокрема й України, визначили стратегію сталого розвитку як головний напрямок існування людства на ХХІ ст. Якщо проаналізувати хронологію розвитку “зеленої” економіки, то насамперед доцільно відзначити, що вона є послідовністю теорії сталого розвитку. Після цього була надана пропозиція про концепцію та елементи, які мають особливе значення тієї складної системи, що єднає стратегію подальших досягнень. У червні 2001 р. Європейська економічна комісія ООН прийняла Стратегію сталого розвитку Європейського Союзу (далі – ЄС). Також у багатьох країнах світу та в ЄС прийнято національні

стратегічні програми дій у межах загальної направленості сталого розвитку з урахуванням специфіки національних умов розвитку [2].

До того ж, глави держав та урядів, представники міжнародних і неурядових організацій, бізнес-структур на Всесвітньому саміті у Йоганнесбурзі вказали, що довгострокова стратегія сталого розвитку, схвалена міжнародним співтовариством у 1992 р. на конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку в Ріо-де-Жанейро, залишається визначальною й надалі. У політичній декларації, прийнятій учасниками саміту, наголошувалось на необхідності інтеграції трьох компонентів сталого розвитку – економічного зростання, соціального розвитку та охорони навколишнього природного середовища.

У 2006 р. країнами ЄС було затверджено Оновлену стратегію сталого розвитку ЄС, у якій було передбачено загальний вектор змін як для держав-членів ЄС, так і для ЄС загалом. На сьогодні у країнах ЄС відбувається процес модернізування стратегій за трьома головними сферами сталого розвитку: економічною, соціальною та екологічною.

У 2010 р. було схвалено Європейську стратегію розвитку “Європа 2020: стратегія розумного, сталого та інклюзивного зростання”, якою визначені напрями якісних змін економічного зростання:

- розумне зростання (інтелектуалізація економічного розвитку, дослідження та інновації);
- стале зростання (направлення економічного розвитку на екологію, доцільне використання ресурсів);
- інклюзивне зростання (збільшення рівня зайнятості населення, становлення соціальної та територіальної узгодженості) [3].

Стратегією визначено шляхи вирішення європейських проблем, такі як: зміна клімату, старіння нації та брак природних ресурсів. На основі цієї стратегії, враховуючи свої конкретні ситуації, держави-члени ЄС трансформують спільні цілі ЄС у свої національні стратегії реформ.

Прогнози Організації економічного співробітництва та розвитку (далі – ОЕСР) свідчать, що при нинішніх засобах виробництва і споживання до 2050 р., порівняно з початком ХХІ ст., світ втратить дві третини (від 61 до 72%) флори і фауни, а збереження природних територій буде незворотно порушено на 7500 тис. кв. км – це можна порівняти з територією Австралії [4].

Екологічна криза у планетарному вимірі свідчить про необхідність пошуку альтернативних шляхів сталого зростання, які ґрунтуються на захисті природного потенціалу, а не на його жорстокому використанні.

Прихильники такого підходу стурбовані здоров'ям природного середовища і вважають, що необхідно вжити заходів для захисту природи та заохочення позитивного співіснування як людини, так і природи. Ці економісти виступають за навколишнє середовище, аргументуючи це тим, що навколишнє середовище відіграє ключову роль в економіці, що здоров'я будь-якої доброї

економіки по суті визначається здоров'ям навколишнього середовища, яке є важливою частиною цієї економіки.

Узагальнюючи всі концепції “зеленої” економіки, зауважимо, що вона втілила в себе три напрями – це екологія, економіка, соціальний розвиток та їх відповідні типи капіталів, які перебувають у взаємному зв'язку між собою:

- по-перше, забезпечення стійкості екосистеми, яка підтримує нас, тобто обмеження тиску на природні системи таким чином, що їх здатність до функціонування не зменшується;

- по-друге, підвищення ефективності використання ресурсів і скорочення екологічних впливів від діяльності людини [5].

Концепція “зеленої” економіки набула поширення після фінансової кризи та низки негативних світових процесів, як:

- падіння якості світових екосистемних товарів та послуг на 60% (унаслідок недоцільного використання природних ресурсів);

- поступове ослаблення та знищення екосистеми планети.

Як зазначає О. Чмир, мета “зеленої” економіки – формування дієвого середовища для економічного і соціального прогресу, що базується на мінімізації негативного впливу на довкілля та ефективному використанні природних ресурсів при збереженні гідного рівня життя населення [6].

Ця мета реалізується через підцілі, до яких належать:

- захист, збереження, відтворення природних ресурсів і недопущення безповоротної втрати біорізноманіття шляхом мінімізації негативного антропогенного впливу на оточуюче середовище, збереження та відтворення зелених насаджень, забезпечення цілісності екосистем, підвищення якості природних ресурсів тощо;

- підвищення ресурсоефективності (збільшення продуктивності залучених у господарський обіг природних ресурсів і зменшення обсягу відходів завдяки впровадженню замкнутого циклу виробництва та максимально повній утилізації відходів), із переорієнтацією на переважне використання відновлювальних ресурсів;

- економічний розвиток на основі структурних змін, що призводять до підвищення ваги “зелених” секторів із відповідним скороченням “коричневих”; забезпечення соціального прогресу в “зеленому” сегменті економіки;

- створення “зелених” робочих місць, зростання доходів населення, отриманих завдяки зайнятості у “зеленому” секторі економіки, підвищення якості товарів та послуг унаслідок надходження на ринок “зеленої” продукції тощо.

Зазначені вище цілі взаємозалежні одна від одної, тому що досягнення однієї обумовлює розвиток інших та забезпечує досягнення загальної мети.

До Концепції “зеленої” економіки належать також ідеї багатьох інших напрямів в економічній науці та філософії, такі як екологічна економіка, економіка навколишнього природного середовища, соціалістична та феміністська економіка (табл. 1) [7].

Таблиця 1

Порівняння різних напрямів Концепції “зеленої” економіки

Вид економіки	Характеристика
Економіка навколишнього середовища	Основою є традиційна економічна парадигма: надання переваги вимірюванню та чисельному підходу; менш важливі цінності
Екологічна економіка	Спроба об'єднати дисципліни екології та економіки; менш важливе значення духовного виміру
Соціалістична економіка	Поділяє акцент щодо рівності, але захищає матеріалізм і антропоцентризм
Феміністська економіка	Поділяє принципи і цінності, але охоплює більш обмежену сферу; здебільшого є теоретичною

Принципи “зеленої” економіки засновуються з урахуванням певної системи. Науковці, державні документи й міжнародні організації роз’яснюють ці принципи по-різному.

На нашу думку, базовим принципам “зеленої” економіки відповідають 26 принципів Концепції “зеленої” економіки, закріплені в Декларації Конференції Організації Об’єднаних Націй з проблем навколишнього середовища, підписаної за результатами проведення у Стокгольмі 5 – 16 червня 1972 р. конференції з проблем навколишнього середовища:

1. Людина має основне право на свободу, рівність і сприятливі умови життя в навколишньому середовищі, якість якого дає змогу вести гідне і процвітаюче життя, та несе головну відповідальність за охорону і поліпшення навколишнього середовища на благо нинішнього та майбутніх поколінь.

2. Природні ресурси Землі, зокрема повітря, вода, земля, флора і фауна, насамперед репрезентативні зразки природних екосистем, повинні бути збережені на благо нинішнього та майбутніх поколінь шляхом ретельного планування та управління в міру необхідності.

3. Здатність Землі виробляти життєво важливі поновлювані ресурси повинна підтримуватися, а там, де це бажано і може бути здійснено, відновлюватися або поліпшуватися.

4. Людина несе особливу відповідальність за збереження і розумне управління продуктами живої природи і її середовища, які на сучасному етапі знаходяться під серйозною загрозою, з огляду на несприятливі фактори.

5. Обмежені ресурси Землі повинні розроблятися таким чином, щоб забезпечувався захист від виснаження цих ресурсів у майбутньому і щоб вигоди від їх розробки отримувало все людство.

6. Введення в навколишнє середовище токсичних речовин або інших речовин і викид тепла в таких кількостях або концентраціях, які перевищують здатність навколишнього середовища знешкоджувати їх, повинні бути припинені, щоб це не завдавало серйозної або непоправної шкоди екосистемам.

7. Держави вживають усіх можливих заходів для запобігання забруднення морів речовинами, які можуть поставити під загрозу здоров'я людини, завдати шкоди живим ресурсам і морським видам, завдати шкоди зручностям або створити перешкоди для інших законних видів використання морів.

8. Економічний і соціальний розвиток має вирішальне значення для забезпечення сприятливих оточуючих умов життя і роботи людини, а також для створення умов на Землі, які необхідні для поліпшення якості життя.

9. Погіршення навколишнього середовища внаслідок недостатнього розвитку та стихійних лих створює серйозні проблеми, які можуть бути найкращим чином усунуті шляхом прискорення розвитку внаслідок надання суттєвої фінансової і технічної допомоги на додаток до зусиль самих країн, що розвиваються, а також такій своєчасно наданій допомозі, яка може бути потрібна.

10. Що стосується країн, що розвиваються, то стабільність цін і відповідні доходи від сировинних товарів і матеріалів мають істотне значення для управління навколишнім середовищем, оскільки необхідно брати до уваги як економічні фактори, так і екологічні процеси.

11. Політика всіх держав у галузі охорони навколишнього середовища повинна підвищувати існуючий або майбутній потенціали розвитку країн, що розвиваються, а не чинити на нього негативний вплив чи перешкоджати досягненню усіма кращих умов життя, і держави, а також міжнародні організації повинні зробити відповідні кроки з метою досягнення угоди щодо подолання можливих національних і міжнародних економічних наслідків, що виникають після застосування заходів, пов'язаних із навколишнім середовищем.

12. Необхідно виділяти ресурси для охорони і поліпшення навколишнього середовища з урахуванням обставин та конкретних потреб країн, що розвиваються, і будь-яких витрат, які можуть бути пов'язані з включенням заходів із охорони навколишнього середовища в їх плани розвитку, а також необхідності надавати їм на їхнє прохання додаткову міжнародну технічну і фінансову допомогу в цих цілях.

13. З метою забезпечення раціональнішого управління ресурсами і поліпшення таким чином навколишнього середовища, держави повинні виробити єдиний і скоординований підхід до планування свого розвитку для забезпечення того, щоб цей розвиток відповідав потребам охорони та поліпшення навколишнього середовища на благо населення цих держав.

14. Раціональне планування є важливим засобом врегулювання будь-якої невідповідності між потребами розвитку і потребами охорони та поліпшення навколишнього середовища.

15. Необхідно здійснювати планування населених пунктів та урбанізації, щоб уникнути негативних наслідків для навколишнього середовища і отримати максимальну користь від соціального та економічного розвитку. З огляду на це,

необхідно відмовитися від проектів, призначених для забезпечення колоніалістського расистського панування.

16. У тих районах, де швидкі темпи зростання або занадто велика щільність населення можуть негативно позначитися на навколишньому середовищі або темпах розвитку, а також в тих районах, де низька щільність населення може створювати перешкоди для поліпшення навколишнього середовища або для розвитку, необхідно проводити демографічну політику, що не ущемляє основних прав людини, політику, яку зацікавлені уряди визнають доцільною.

17. На відповідні національні установи потрібно покласти завдання планування, управління та контролю щодо ресурсів навколишнього середовища держав з метою підвищення якості навколишнього середовища.

18. Наука і техніка, вносячи свій внесок у соціально-економічний розвиток, повинні бути використані з метою визначення та запобігання випадків нанесення шкоди навколишньому середовищу та боротьби з ним, а також для вирішення проблем навколишнього середовища на благо всього людства.

19. Ознайомлення підростаючого покоління, а також дорослих, із належним урахуванням нижчих верств населення, з проблемами навколишнього середовища є вкрай важливим для розширення основи, необхідної для свідомої і правильної поведінки окремих осіб, підприємств та громад у справі охорони та поліпшення навколишнього середовища в усіх її аспектах, пов'язаних із людиною.

20. Національні та багатонаціональні науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи, пов'язані з проблемами навколишнього середовища, повинні отримати підтримку у всіх країнах, насамперед у країнах, що розвиваються.

21. Відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй і принципів міжнародного права, держави мають суверенне право розробляти свої власні ресурси відповідно до своєї політики в галузі навколишнього середовища і несуть відповідальність за забезпечення того, щоб діяльність у межах їх юрисдикції або контролю не завдавала шкоди навколишньому середовищу інших держав або районів за межами дії національної юрисдикції.

22. Держави співпрацюють з метою подальшого розвитку міжнародного права, що стосується відповідальності і компенсації жертвам за забруднення та за інші види шкоди, завдані внаслідок діяльності в межах їх юрисдикції, або контролю за навколишнім середовищем у районах, що знаходяться за межами дії їх юрисдикції.

23. Поважаючи критерії, які можуть бути узгоджені міжнародною спільнотою, або норми, які повинні бути встановлені на національному рівні, вкрай важливо у всіх випадках брати до уваги системи цінностей, встановлені в кожній країні, і ступінь застосування норм, які придатні для більшості

розвинених країн, але які можуть не підходити і спричиняти не виправдані соціальні витрати в країнах, що розвиваються.

24. Міжнародні проблеми, пов'язані з охороною і поліпшенням навколишнього середовища, потрібно вирішувати в дусі співробітництва всіх країн, великих і малих, на основі рівноправності.

25. Держави повинні сприяти тому, щоб міжнародні організації відігравали узгоджену, ефективну і динамічну роль у справі охорони і поліпшення навколишнього середовища людини.

26. Людина і навколишнє середовище повинні бути позбавлені від наслідків застосування ядерної та інших видів зброї масового знищення. Держави повинні прагнути до якнайшвидшого досягнення домовленості у відповідних міжнародних органах про ліквідацію і повне знищення таких видів зброї [8].

З перерахованих вище принципів прослідковується тісний зв'язок між економічним та соціальним розвитком, що відбувається водночас з дотриманням екологічної безпеки, взаємної відповідальності країн за результати діяльності, розвитку міжнародного співробітництва, затвердженням єдиних екологічних стандартів [9, 10].

Висновки і перспективи подальших розвідок. Таким чином, державна політика розвитку “зеленої” економіки – це новий напрям стратегії розвитку багатьох країн світу, яка формувалася протягом останніх двадцяти років. Вважається, що розвиток державної політики “зеленої” економіки забезпечить розвиток більшості країн та вбереже від фінансової та екологічної кризи.

Можна стверджувати, що більшість науковців звертають увагу на необхідність формування державної політики, яка допомагала б фактичному впровадженню принципів сталого господарювання в систему соціально-економічного розвитку країни. Важливим аспектом досягнення цілей функціонування “зеленої” економіки є вирішення таких проблем: нестача фінансових ресурсів, технічне забезпечення та відповідний людський капітал, які необхідні для перетворення економіки у напрямок до “зеленого” зростання. Важливим кроком у розробці державної політики є визначення у сфері “зеленої” економіки її особливостей та специфіки державного регулювання. У країнах, що розвиваються, державна влада бере на себе вирішення вказаних проблем і відповідає за розробку належної системи управління розвитком та реалізації державної політики “зеленої” економіки.

З огляду на вищезазначене, треба активніше популяризувати ідеологію розвитку державної політики “зеленої” економіки як основну парадигму трансформації суспільних зрушень. Необхідне формування нових наукових підходів щодо засад “зеленої” економіки, з урахуванням сучасних глобальних трансформацій у світовій економіці.

Список використаної літератури

1. Investopedia: Green Economics. URL : <https://www.investopedia.com/terms/g/greeneconomics.asp> (date of using: 09.09.2020).
2. Галушкіна Т. П., Мусіна Л. А., Потапенко В. Г. Основні засади впровадження моделі “зеленої” економіки в Україні : навч. посіб. / за наук. ред. Т. П. Галушкіної. Київ : Інститут екологічного управління та збалансованого природокористування, 2017. 154 с.
3. Ярмоленко Ю. О. Основні підходи до стратегічного планування сталого розвитку АПК України та Європейський досвід // Теорія та практика державного управління. 2016. Вип. 4. С. 212—219.
4. Галушкіна Т. П. “Зелений” вектор розвитку економіки України // Економіст. 2011. № 11. Листопад. С. 4—7.
5. Возьна Т. К. Концепція формування “зеленої економіки” у ФРН та уроки для України. URL : <http://dspace.nmu.edu.ua/bitstream/316497/23194/1/Возьна%20Т.К.pdf> (дата звернення: 09.09.2020).
6. Чмир О. С., Захаркевич Н. П. “Зелена” економіка: сутність, цілі та базові принципи // Економічний вісник Донбасу. 2013. № 3. С. 54—62.
7. Бублик М. І., Бей М. Р. Особливості “зеленої” економіки та основні інструменти її трансформування в соціально-орієнтовану систему // Вісник Національного університету “Львівська політехніка”. 2016. № 847. С. 29—34. (Серія “Проблеми економіки та управління”).
8. Declaration of the United Nations Conference on the Human Environment. United Nations Environment Programme. 21st plenary meeting, 16 June 1972. Chapter 11. URL : https://www.soas.ac.uk/cedep-demos/000_P514_IEL_K3736-Demo/treaties/media/1972%20Stockholm%201972%20-%20Declaration%20of%20the%20United%20Nations%20Conference%20on%20the%20Human%20Environment%20-%20UNEP.pdf (date of using: 09.09.2020).
9. Іванюта С. П. Загрози у сфері екологічної та техногенної безпеки та їх вплив на стан національної безпеки (моніторинг реалізації стратегії національної безпеки). 2019. URL : <http://komekolog.rada.gov.ua/uploads/documents/35776.pdf> (дата звернення: 09.09.2020).
10. Яковенко К. “Зелений” курс економіки як складова державної екологічної політики // Актуальні проблеми державного управління. 2013. Вип. 1. С. 162—165.

Статтю подано: 09.11.2020

Статтю схвалено: 20.12.2020

Polishchuk Yuliia Andriivna

*postgraduate student of Economic Policy and Management Department
of the KRI NAPA under the President of Ukraine*

ORCID: 0000-0001-6362-9445

e-mail: milayajulia29@ukr.net

**CONCEPTS OF STATE POLICY FOR THE DEVELOPMENT OF “GREEN”
ECONOMY: EVOLUTION, ESSENCE, GOALS AND PRINCIPLES**

Problem setting. The concepts of economic development at the beginning of the third millennium have largely exhausted themselves and require immediate

revision and updating. The modern economic development of our civilization at certain intervals has more, so to speak, “side effects” which are a kind of price to increase the welfare of people. Among them there are two main vectors: first, the depletion of limited planetary resources, and secondly – an increase in waste. These two vectors are the most important in the development of Ukraine and the world as a whole, the implementation of the state policy of “green” economy will save our land and live in harmony with our nature.

Recent research and publications analysis. Theoretical aspects of the concept of “green economy” are studied by the following scientists: Bublyk, Galushkina, Ivanyuta, Chmir, Yakovenko, Yarmolenko and others. Today, many countries, given the experience of the shortcomings of globalization processes, are actively looking for new models of further development.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. The concept of “green” economy today is actively discussed at the level of international organizations, national governments, and among scientists. Despite this, there are few such studies at the scientific level in Ukraine. It should be noted that most of the research in the field of public policy of the “green” economy is carried out by foreign scientists. Therefore, there is a need to systematize scientific and practical knowledge about the new course of formation and implementation of state policy of “green” economy and the definition of basic concepts of “green” economy for Ukraine.

Paper main body To generalize the basic concepts of “green” economy development as an object of state policy, to reveal the essence, goals and principles of “green” economy.

The concept of “green” economy adopted by the world community is designed to ensure the harmonization of the three components of sustainable development – economic, social and environmental. “Green” Economy is not just a possibility but a compulsory way of development for all countries and nations if they want to ensure a secure future for their citizens. The transition to a green economy has a long and difficult path, but today a number of advanced economies and developing countries demonstrate leadership by adopting “green” economic strategies.

Comparative characteristic of concepts of “green economy” is made, its purposes and principles are defined. It is emphasized that the model of “green” economy normalizes the interaction of human activity and nature. Summarizing all the concepts of “green economy”, which were considered in the paper, we can say that it embodied three areas – it is ecology, economics, social development.

In this paper actualized problems in the transition of society to priority innovation areas “green” economy. The priority public policy based on the introduction of innovative environmentally sound technologies that will ensure the sustainable development of society in a strategic perspective. The author analyzes the concept as an important component of socio-economic development of the state, shows its importance to the national economy. Strategic priorities involvement of the Ukrainian regions’ “green” economics potential as the basis for the formation of “growth points” and “economic development areas” at the local and regional level has been reasonable.

In paper it is proved that the development of “green” economics contributes to solve several system problems of the regions in Ukraine: reduces energy production, stimulates the transition to alternative energy, which creates jobs and improves the quality of life in the regions.

Conclusions of the research and prospects for further studies Thus, the state policy of development of “green” economy is a new direction of strategy of many countries of the world which was formed during the last twenty years. It is believed that the development of public policy of “green” economy will ensure the development of most countries and save from the financial and environmental crisis.

In view of the above, it is necessary to promote the ideology of public policy “green” economy as the main paradigm for the transformation of social change. Even with very conservative assumptions, the “green” investment scenario allows for decisive measures to achieve higher annual growth rates over 5 – 10 years and increases the reserves of renewable resources needed for the development of the world economy.

Key words: “Green” economy; public policy; depletion of natural resources; climate change; sustainable growth; sustainable development; smart growth; inclusive growth.

References

1. *Investopedia: Green Economics*. (2020). URL : <https://www.investopedia.com/terms/g/greeneconomics.asp>.
2. Musina, L. A., Potapenko, V. H., Halushkina, T. P. (Ed.). (2017). *Osnovni zasady vprovadzhennia modeli “zelenoi” ekonomiky v Ukraini*. Kyiv: Instytut ekolohichnoho upravlinnia ta zbalansovanoho pryrodokorystuvannia. 154 p. [in Ukrainian].
3. Yarmolenko, Yu. O. (2016). Osnovni pidkhody do stratehichnoho planuvannia staloho rozvytku APK Ukrainy ta Yevropejs’kyj dosvid. *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*, Issue 4, pp. 212-219 [in Ukrainian].
4. Halushkina, T. P. (2011). “Zelenyj” vektor rozvytku ekonomiky Ukrainy. *Ekonomist*, № 11, pp. 4-7 [in Ukrainian].
5. Vozna, T. K. (2020). *Kontseptsiiia formuvannia “zelenoi ekonomiky” u FRN ta uroky dlia Ukrainy*. URL : <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/23194/1/Возна%20Т.К.pdf> [in Ukrainian].
6. Chmyr, O. S., Zakharkevych, N. P. (2013). “Zelena” ekonomika: sutnist, tsili ta bazovi pryntsypy. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, № 3, pp. 54-62 [in Ukrainian].
7. Bublyk, M. I., Bej, M. R. (2016). Osoblyvosti “zelenoi” ekonomiky ta osnovni instrumenty ii transformuvannia v sotsialno-orientovanu systemu. *Visnyk Natsionalnoho universytetu “Lvivska politehnika”*, № 847, pp. 29-34 [in Ukrainian].
8. Declaration of the United Nations Conference on the Human Environment. United Nations Environment Programme. 21st plenary meeting, 16 June 1972. Chapter 11. (1972). URL : https://www.soas.ac.uk/cedep-demos/000_P514_IEL_K3736-Demo/treaties/media/1972%20Stockholm%201972%20-%20Declaration%20of%20the%20United%20Nations%20Conference%20on%20the%20Human%20Environment%20-%20UNEP.pdf.
9. Ivaniuta, S. P. (2019). *Zahrozy u sferi ekolohichnoi ta tekhnohennoi bezpeky ta yikh vplyv na stan natsionalnoi bezpeky (monitorynh realizatsii stratehii natsionalnoi bezpeky)*. URL : <http://komekolog.rada.gov.ua/uploads/documents/35776.pdf> [in Ukrainian].
10. Iakovenko, K. (2013). “Zelenyi” kurs ekonomiky yak skladova derzhavnoi ekolohichnoi polityky. *Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnia*, Issue 1, pp. 162-165 [in Ukrainian].

Paper submitted: 09.11.2020

Paper accepted: 20.12.2020

Цитування: Поліщук Ю. А. Концепції державної політики розвитку “зеленої” економіки: еволюція, сутність, цілі та принципи // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 4(65) : у 2 ч. Ч. 2 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2020. С. 207—218. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.65.2020.226476>).

Citation: Polishchuk, Yu. A. (2020). Kontseptsii derzhavnoi polityky rozvytku “zelenoi” ekonomiky: evoliutsiia, sutnist, tsili ta pryntsypy. *Efficiency of Public Administration*, Issue 4(65), pp. 207-218. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.65.2020.226476>).